

толкова негови съвременници. Съ течение на годинитѣ страстьта му да знае, да анализува, да мисли, да си обяснява по-пълно и по-спокойно нѣщата, расте, намѣсто да намалява, така че въ 1860 г. той ще може да признава предъ близкия си другарь Симеонъ Жековъ: „Азъ сега почвамъ да схващамъ работитѣ по-добре и да ги оценявамъ по-правилно; но на-праздно. Виждамъ, че когато трѣбва да живѣе човѣкъ то-гава именно умира... Какъвъ страненъ законъ на човѣшката природа!“ Той би желалъ, щото тази невъзмутима и обективна критика да стане истински ръководител на дѣлата му, а годинитѣ, възрастта, немоцитѣ на тѣлото го принуждаватъ да бжде, уви, само „простъ зритель на драмитѣ, които европейскитѣ народи се канятъ да представятъ на политическия театъръ“. Разбира се, доколкото силитѣ му позволяватъ, той, старецътъ, ще се показва активенъ и ще се мѣси и за-напредъ въ разрешението на българския националенъ въпросъ; но неведнажъ той трѣбва да установява съ болка, че неговитѣ трезви идеи не сж ни най-малко мѣродавни за младитѣ, за енергичнитѣ и волеви натури, които грѣшатъ не толкова поради лоша природа, колкото поради предвзети идеи и пре-ходни настроения.

Като извори на миросгледа у Селимински ние можемъ да посочимъ непрестанната му размисль, дългиятъ му опитъ и влиянието на древнитѣ и новитѣ мислители. Любовта му къмъ грижливо обсъждане на преживѣно и узнато представя вродена черта, спонтанна нужда на неговия умъ. Всичко, което изпитва отъ младини този мжжъ сж най-сериозни заложи на мислителъ, само засилва склонността му да познае себе си и другитѣ и да достигне до принципи, които не само биха послужили като опора на практическата му дейность, но биха го и успокоили въ колебанията на съвѣстьта му. Най-малкото, той не желае да действува и да изказва мнения по случайни хрумвания, безъ предварително установени понятия, доведени въ свръзка съ основнитѣ истини на живота и науката. Селимински е роденъ, за да мисли; за него, за неговия духъ, е дълбока потрѣбность да крачи отъ единични наблюдения къмъ по-общи закони. Само тогава той остава вѣренъ на себе си, когато подчини всичко хаотично на опита и всичко субективно въ възгледи и желания на